

Dit artikel met een knipoog naar de Da Vinci Code van Dan Brown is in 2007 geplaatst in een jubileumuitgave van de Evangelische Hogeschool (Amersfoort).

De Wijsheid van Gábriël De meest schokkende onthulling ná de *Da Vinci Code* en het *Judas Evangelie*

Enkele jaren geleden kreeg ik een geschrift in handen, bij een antiquariaat niet ver hier vandaan. Het was op een winderige namiddag. Eigenlijk meer om te schuilen voor de regen dan uit belangstelling voor de boeken, liep ik de winkel binnen. Zonder reden pakte ik een van de boeken uit het schap. *De wondere wereld van de leisteenvlieg* was de aanlokkelijke titel. Ik bladerde van inhoudsopgave naar notenlijst en weer terug. Niets eigenlijk dat mijn aandacht trok. Een opgetrokken wenkbrauw van de boekhandelaar. Een steelse blik van mij naar de regen buiten. Nog een keer gebladerd om de tijd door te komen. De geur van de leisteenvlieg begon al uit het boek te komen. Of was het het oude papier? Ik klapte het boek dicht en keek naar de randen van de bladzijden. Ergens achter in het boek weken de pagina's enkele millimeters uit elkaar, alsof daartussen een illustratie zat. Een opgevouwen kaart of iets dergelijks. Het regende nog steeds, dus sloeg ik het boek weer open. Een half vermolmd, opgevouwen pakketje prijkte tussen de pagina's. Ik sloeg het open: Griekse lettertekens. Het geheel leek op de papyrus van *Johannes* – het oudste evangeliefragmentje dat is bewaard gebleven. De tekst liep zonder spaties, achter elkaar door. Erboven een opschrift. Na enig puzzelen kon ik eruit ontwaren: *Hè Sophia* (De wijsheid). In een van de eerste regels maakte de schrijver zichzelf bekend als Gábriël. Ik besloot het boek te kopen, het cadeau te doen aan de eerste de beste leisteenvliegkenner en het geschrift te houden. Ik rekende af en stapte naar buiten in een waterig zonnetje...

Veel ploeterwerk volgde. Mijn povere Griekskennis dikwijls verwensend, zwoegde ik regel voor regel verder, wel bewust dat ik bezig was een doorbraak te onthullen in de religieuze wereld. Zonder te vermelden waar ik mee bezig was, liet ik delen van een getranscribeerde versie aan specialisten op het gebied van het Grieks lezen, met de vraag wanneer zij deze tekst zouden dateren. Op grond van bepaalde zinsconstructies, oude naamvallen en dergelijke, dateerden zij het tussen 110 en 150 na Chr., waarmee de waarde van dit werk ongekend hoog is.

Niet lang na mijn ontdekking ging de telefoon. Het was even na tweeën in de nacht. Gezien het tijdstip dacht ik dat het de Amerikaanse zender *Discovery Channel* was, die de rechten voor de internationale documentaire over het geschrift hadden opgekocht (de documentaire zal later dit jaar verschijnen onder de titel *The hidden truth – the most shocking news after the discovery of the Gospel of Judas*). Ik nam de hoorn op. Een stilte volgde. Met een zwaar Italiaans accent klonk het: "...Mr. Locht? Don't do what you are planning to do..." Ik wachtte even en antwoordde: "I'm sorry, what are you talking about?" Een stilte volgde. Die duurde zo lang dat ik dacht dat de lijn verbroken was. "Hello?" vroeg ik. De stilte bleef aanhouden, maar iets zei me dat er nog steeds contact was. Toen volgde een zacht gefluister: "*The Sophia*..." Hierop werd het gesprek afgebroken.

Enkele dagen later werd er aan de voordeur gebeld. Een oude monnik stond voor de deur. Een lange pij reikte vrijwel tot aan zijn sandalen. Een ruw touw bungelde om zijn heup. Van zijn handen staken alleen de vingertoppen uit de mouwen. Zijn nagels waren bruingeel. Het meest opvallend waren echter zijn ogen. De pupillen staken schril af in zijn albino ogen. Een rilling liep over mijn rug. Ik keek naar mijn armen om te zien of het kippenvel zichtbaar was. De albino schraapte zijn keel. Met een schielijk gebaar trok hij een groot voorwerp van onder zijn pij uit. Een collectebus. Een rammelend gebaar. Een schor gemompel. Een vragende, koude blik. Ik zocht mijn portemonnee, maar op dat moment ging de telefoon. Ik verontschuldigde mij en liep de woonkamer binnen, naar de telefoon. Aan de andere kant van de lijn hoorde ik een schurende ademhaling. Ik wist direct wie het was. "*Who are you? Please, tell me your name!*" zei ik. Een kuch aan de andere kant van de lijn. Het zou ook een

lach kunnen zijn geweest. Toen een fluisterend: ‘... *the secret is ours again. The only thing that’s left, is the “aardappeleters”...*’ De voordeur klepperde. Ik rende terug naar de deur. Ik was alleen.... Ver weg hoorde ik een auto die met gierende banden wegreed.

De deur van mijn studeerkamer stond op een kier. Met drie stappen had ik de klink in mijn hand. Een en al chaos wat ik zag. De laden van het bureau waren opengerukt. Boeken lagen over de grond verspreid. Door de luchtverplaatsing viel een gescheurd blad van mijn bureau op de grond. Een getekende, grijnzende kop van een leisteenvlieg staarde mij aan... Ik dacht dat mijn hart stilstond. Met een ruk opende ik de bureaulade waarin ik het manuscript bewaarde. De lade was leeg...

Toen ik tot mijzelf gekomen was, echoden de woorden van de geheimzinnige beller in mijn hoofd. De aardappeleters... The only thing that is left... Wat had dit alles te betekenen? De aardappeleters... Zou hij Van Gogh bedoeld hebben? Ik sprong in de auto en reed zo hard ik kon naar het Kröller-Möller museum. De aardappeleters hingen in hun duistere kleuren aan de muur. De gezichten vreemd gevormd. Ruwe handen. Grove trekken op de gezichten. Aardappels...

Natuurlijk! Áárdappels!!! Dat was het waar de man naar verwezen had. Ik keek om mij heen of ik niet gevolgd werd. Snel zocht ik een toilet. Uit mijn binnenzak haalde ik enkele ontcijferde fragmenten van de *Wijsheid van Gábriël*. Alles viel nu op zijn plek. Op een van de eerste pagina’s vond ik wat ik zocht: “Het geloof is niet uit het gehoor...” Dit was een omkering van het Bijbelse evangelie. In een flits zag ik Vincents beroemdste portret voor me. Van Gogh had zijn oor... afgesneden!! Jarenlang is hij daarvoor verguisd als een gek, maar het was geen waanzin geweest. Het was een téken! Van Gogh had het begrepen: “...niet uit het gehóór”. Maar waaruit wèl? Hoe had ik zo stom kunnen zijn? Lang had ik zitten zweten op een lastige passage uit de *Sophia*, waarvan ik een woord niet had begrepen, maar nu vielen alle puzzelstukjes op hun plaats. Voor het eerst las ik de tekst als een verlichte ziel:

“Wees als een aardappel. Schil niet te veel. Voel de pijn, maar probeer de schil heel te houden. Het reine vruchtvlies zij u tot voorbeeld... Zo was u voordat de schil u omkleedde. Neem echter afstand en keer terug tot uw binnenste. Het binnenste buitenste. Het binnenste binnenste is immers uw pit. Die is niet naar buiten te keren. Het hart is rein, maar de schil is verdorven. Alle energieën heeft u in de schil, maar dat is verschillig. Hoedt u voor de verschillenden! Onverschillig moet u worden. Met schil als zijnde zonder schil! Daarmee is de kous af. Maar die kunt u natuurlijk ook weer aantrekken!” (*Wijsheid van Gábriël*, IV. 5-8).

Wát een wijsheid sprak hieruit. Deze tekst past naadloos in de gnostiek¹. Basilides, Valentinus, noem ze allemaal maar op. En dan al zóveel wijsheid over de aardappel. Moet je nagaan: al in de twééde eeuw, terwijl men toen nog helemaal geen aardappels at! Maar waarom ook niet? Professor Elaine Pagels en geestverwante zielen hebben in de gnostiek al het walhalla van de geëmancipeerde vrouw ontdekt² – een fenomeen uit de *twintigste* eeuw. Dan Brown ontdekte het “heilige huwelijk” in gnostische geschriften van groepen die het celibaat hoog hielden! En ook vond hij schokkende, christelijke teksten onder de Dode-Zeerollen, terwijl daar niets christelijks in staat!³ Dus waarom gek opgekeken van een aardappel in het vroege christendom? Deze waarheid heeft de kerk altijd in de doofpot gehouden, maar de wereld zou er geheel anders uitzien wanneer deze bom onder de christelijke leer zou ontploffen! Professor Allegro, een van de vertalers van de Dode-Zeerollen, heeft in het verleden al een diepe waarheid aan het licht gebracht door te onthullen dat de *mushroom* (de hallucinerende paddestoel) aan de basis van het christendom stond⁴, maar nu pas kon ik onthullen dat het de áárdappel is geweest! Het koude zweet brak mij uit...

Ik kan het niet laten om hierbij alle mij beschikbare fragmenten te onthullen. De mensheid móet dit weten! *Iets* zegt mij dat. Daarom geef ik hieronder het volgende verbijsterende citaat:

“Weest als een druppel: transparant, maar toch een entiteit. Cohesie voelend met zichzelf en met de wereld, maar toch zichzelf blijvend. Blijft uzelf! Daarin bevindt zich de energie van uw Celestijnse bewustzijn. In uzelf vóór anderen... Uit uzelf voor uzelf... Wie dit niet vatte, kent de druppel niet. Hij kent zichzelf niet en het bewustzijn van anderen. Onbewust is hij gecondenseerd. Op in het al, maar zonder eigen energie te zijn geweest. Al zichzelf, maar zichzelf niet Al. Daarmee is de kous af – maar wat indien het u zich aantrekt? Dan wordt de kous Al. Al de kous is af geworden. Onbewust van de eigen mogelijkheden. Niets van dat Al heeft ooit met de Aeonen gestreden. En daarom is de druppel damp. Karakterloos opgelost...

Hop niet mee met de onverschilligen. Houdt u rein. Zonder reinheid is de hop op, en wat heeft u dan nog te verliezen? Hoppen doe je niet alleen! Daarom moet er hop te delen zijn. Mensen gaan van hop naar her, zonder nog ergens hop te vinden. Deel de hop voordat zij u verdeelt. Waar hop is, is wijsheid. Daarmee is de kous af, maar die kun je natuurlijk ook weer aanhoppen!” (*Wijsheid van Gábriël* IV.13 –V.7)

Mijn aantekeningen zijn veilig verstopt. Dit is het laatste artikel dat onder mijn naam verschijnt. Ik start een nieuw leven, onder een andere naam – de armen van het Vaticaan reiken immers ver...

Weinig wetenschappers durven op een zó baanbrekend terrein als dit hun nek uit te steken. Op enkele, niet nader te noemen universiteiten is inmiddels een onderzoek gaande. Niet onwaarschijnlijk is, dat we met de *Wijsheid van Gábriël* de oudste laag van bron Q (de oudste, hypothetische bron achter *Marcus*) te pakken hebben. Eerder kwam het *Evangelie van Thomas* hiervoor in aanmerking, maar helaas moesten ook pleitbezorgers van de gnostiek toegeven dat alleen die fragmenten van *Thomas* héél misschien ouder waren dan de synoptische evangeliën (*Mattheüs, Marcus, Lucas*), die overeenkwamen met teksten uit de Bijbelse evangeliën.⁵ Het *Evangelie van Judas* is oud, maar blijkt niet ouder te zijn dan de Bijbelse Evangeliën. Bovendien past ook hier de inhoud duidelijk níet bij het oorspronkelijke christendom. Zó baanbrekend en schokkend waren eerdere ontdekkingen daarom niet. De waarheid achter de aardappel zal echter de wereld veranderen...

Bewaar daarom dit exemplaar van deze jubileumuitgave van de EH! Ongetwijfeld zijn er duistere machten die zullen proberen alle exemplaren te vernietigen, zodat de *Wijsheid van Gábriël* wederom uitgedoofd wordt, zoals eerder gebeurde met de wonder wereld van de leisteenvlieg...

Gábor Locht

Gábor Locht volgde in 1993-1994 het EH basisjaar. Hij studeerde vervolgens Oude Geschiedenis aan de Universiteit van Leiden en Cornell University (VS) en is de auteur van het boek *De sabbat. Een wet van genade* (Zoetermeer 2006). Momenteel is hij als docent geschiedenis verbonden aan scholengemeenschap De Goudse Waarden in Gouda.

¹ Zie bijvoorbeeld H. Jonas, *The Gnostic religion. The message of the alien God and the beginnings of Christianity* (Boston 1967) en K. Rudolph, *Die Gnosis. Wesen und Geschichte einer spät-antiken Religion* (Göttingen 1977).

² E. Pagels, *The Gnostic Gospels* (New York 1979).

³ Op misschien een fragmentje van enkele tientallen letters na, dat wellicht een kopie van het *Marcusevangelie* zou kunnen zijn. Zie hiervoor C. P. Thiede en M. d’Ancona, *Ooggetuige van Jezus* (Baarn 1996).

⁴ J.M. Allegro, *The sacred mushroom and the Cross. A study of the nature and origins of Christianity within the Fertility Cults of the Ancient Near East* (New York 1970)

⁵ G.P. Luttikhuisen, *De veelvormigheid van het vroegste christendom* (Delft 2002) 54, 55.